

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การวัดและประเมินผลการศึกษาเป็นกระบวนการที่สำคัญที่บอกให้รู้ได้ว่าการอบรมสั่งสอนตามความมุ่งหมายของหลักสูตรด้วยวิธีการต่าง ๆ นั้นสัมฤทธิ์ผลตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้เพียงใด ผู้เรียนมีความก้าวหน้า มีพัฒนาการ มากน้อยเพียงใด นอกจากนั้นยังเป็นแนวทางในการปรับปรุงวิธีการสอนของผู้สอน และแก้ไขข้อบกพร่องของผู้เรียนอีกประการหนึ่งด้วย

จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ในหลักสูตร เนื้อหาวิชา หรือประสบการณ์ที่โรงเรียนจัดให้แก่นักเรียนตามหลักสูตร ขอมเป็นแนวทางในการพัฒนาผู้เรียนอย่างเหมาะสมตามความเปลี่ยนแปลงของสังคม หลักสูตรวิชาภาษาไทยเป็นหลักสูตรหนึ่งที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงให้สอดคล้องกับทิศทางของความมุ่งหมายทางการศึกษาในปัจจุบัน การวัดและประเมินผลเป็นสิ่งสำคัญยิ่งซึ่งครูจะต้องจัดให้สอดคล้องกับกระบวนการเรียนการสอน วิธีวัดและประเมินผลตามหลักสูตรที่สำคัญคือวัดผลตามจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยจะมีการสอบขณะเรียนและหลังเรียนแต่ละจุดประสงค์แทนการสอบรวมยอดปลายภาคต้นและภาคปลาย และการสอบแต่ละจุดประสงค์นั้นมีไต่เน่นที่เนื้อหา แต่จะเน้นเรื่องการปฏิบัติ หรือการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม เน้นการกระทำหรือกิจกรรมมากกว่าท่องจำ ทั้งนี้เพราะหลักสูตรปัจจุบันมีความมุ่งหมายที่จะให้นักเรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาได้

การวัดและประเมินผลเป็นกลไกที่สำคัญที่จะมีผลบังคับสภาพการเรียนการสอน ถ้าการวัดผลถือการสอบภาคทฤษฎีตอนปลายภาคเรียนเป็นหลักสำคัญ การเรียนการสอนก็จะเน้นเนื้อหาความรู้ภาคทฤษฎีที่ทบทวนข้อเขียนได้ แต่ถ้าวัดผลมุ่งเน้นพฤติกรรมที่สามารถปฏิบัติอะไรได้ ทำอะไรได้ การสอนก็จะต้องเปลี่ยนไปอีกลักษณะหนึ่ง (กระทรวงศึกษาธิการ 2523 : 19) การเรียนการสอนวิชาภาษาไทยมีกระบวนการเรียนรู้ที่ค่อนข้างซับซ้อน การวัดและประเมินผลจึงต้องทำกันหลาย ๆ ด้านและใช้วิธีการหลาย ๆ วิธี ทั้งนี้เพื่อจะ

ช่วยให้ผู้สอนได้ทราบถึงพัฒนาการหรือสัมฤทธิ์ผลของการเรียนของนักเรียนที่ตนเองสอนได้โดยละเอียด ขณะเดียวกันก็ได้ทราบถึงความสามารถและข้อบกพร่องในการสอนของตนเอง สามารถปรับปรุงแก้ไขสมรรถภาพของการสอนให้ดีขึ้น ครูไม่ควรใช้วิธีการให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดหรือสอบย่อยเป็นการวัดผลแต่เพียงอย่างเดียว (สุจริต เพ็ชรชอบ และ สายใจ อินทร์พรชัย 2522 : 235)

อย่างไรก็ตาม เรื่องการวัดและประเมินผลวิชาภาษาไทยยังมีความยุ่งยากอยู่ไม่น้อยเพราะจะต้องวัดพัฒนาการของทักษะทางภาษาที่เกิดการเปลี่ยนแปลงในตัวนักเรียนมากกว่าที่จะวัดความรู้ความจำเรื่องราวในหนังสือแบบเรียน จากการสำรวจแบบทดสอบและปัญหาทางการทดสอบการวัดและประเมินผลทางการศึกษาพบว่า มีข้อสอบภาษาไทยที่ยังวัดไม่ตรงเพราะวัดมิใช่จุดประสงค์ของหลักสูตร ไปเลย เช่น ความมุ่งหมายของหลักสูตรของวิชาภาษาไทยคือ เพื่อพัฒนาความสามารถและทักษะในการสื่อสาร จึงควรจะมีข้อสอบที่อ่านได้เร็ว จับใจความได้ เข้าใจ ที่ความ แปลความได้ก็เพียงใด เขียนได้ก็เป็นเรื่องเป็นราวสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจได้ก็เพียงใด ทักษะการฟังและการพูดก็เป็นไปในทำนองเดียวกัน แต่กลับไปเน้นความจำในหนังสืออ่านในชั้นเรียนเป็นสำคัญ กลายเป็นข้อสอบวัดความจำในเรื่องเรื่อง ไปเสีย สรุปได้ว่า ในกระบวนการวัดและประเมินผลมีจุดอ่อนซึ่งเป็นข้อบกพร่องใหญ่ 2 ประเด็น คือ ยังสร้างข้อสอบไม่ถูก และยังไม่ใช้ข้อสอบไม่เป็น ซึ่งจุดอ่อนทั้ง 2 ประการนี้มีผลทำให้คุณภาพของผู้สำเร็จการศึกษาย่ำแย่ อันอาจทำให้หลักสูตรประสบความล้มเหลวได้ (เฮนท พ. อนุกุลบุตร 2522 : 10 - 11)

หลักสูตรวิชาภาษาไทยเป็นหลักสูตรหนึ่งที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงทั้งจุดมุ่งหมายทางการศึกษา เนื้อหาวิชา และกระบวนการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับสังคมปัจจุบัน เน้นการจักการเรียนให้นักเรียนใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง และมีประสิทธิภาพตามวัยและศักยภาพของตน (กรมวิชาการ 2521 : 18) นอกจากนี้จุดประสงค์ของการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในปัจจุบันจะคำนึงถึงความสำคัญของภาษาไทยในฐานะเป็นเครื่องมือสื่อสารของประเทศชาติเป็นอันดับแรก (กระทรวงศึกษาธิการ 2525 : 15) การเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่จะไม่เน้นความรู้ความจำในเนื้อหาของวรรณคดีหรือหลักภาษาซึ่งมีเนื้อหายาก ไม่สอดคล้องกับธรรมชาติของการเรียนรู้ และไม่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนอีกต่อไป แต่การเรียนการสอนภาษาไทยตามหลักสูตรใหม่จะช่วย

ให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะทางภาษาเพื่อศึกษาวิเคราะห์ความคิด ความรู้สึกของผู้เขียน
วรรณกรรมแต่ละเรื่อง และให้มีพื้นฐานในการวิเคราะห์กระบวนการการประพันธ์
(เอกวิทย์ ๗ ฉบับ 2524 คำนำ)

ขณะนี้ นาคทรรพ (2525 : 2) ได้กล่าวเกี่ยวกับการสอนภาษาไทยให้
สอดคล้องกับหลักสูตรใหม่และสภาพสังคมปัจจุบัน สรุปได้ว่า ในหลักสูตรใหม่มีสิ่งที่ครูอาจารย์
ต้องศึกษาให้เข้าใจองแท้หลายอย่างนับตั้งแต่ หลักสูตร จุดมุ่งหมาย และ โครงสร้างของ
หลักสูตร ตลอดจนจุดประสงค์และคำอธิบายรายวิชาต่าง ๆ ทั้งวิชาบังคับและวิชาเลือก สิ่ง
เหล่านี้เกี่ยวข้องกันทุกจุด ซึ่งจะ "สอดคล้อง" และ "สอดคล้อง" กับทุกขั้นตอน

สำหรับรายวิชาต่าง ๆ ของหลักสูตรวิชาภาษาไทยประกอบไปด้วยเนื้อหาแก่น
การใช้ภาษา หลักภาษา และวรรณคดี ตลอดจนสอดแทรกวัฒนธรรมของภาษานั้น ๆ ภาษา
กระบวนการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยตามหลักสูตรปัจจุบันจะเน้นในเรื่องทักษะสัมพันธ์
(กรมวิชาการ 2521 : 20) ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับธรรมชาติของการใช้ภาษาในชีวิต
ประจำวันให้มากที่สุด นักเรียนจะได้ฝึกทักษะ ฟัง พูด อ่าน และเขียน อย่างชำนาญ และ
สามารถใช้ทักษะทั้ง 4 ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้การเรียนการสอนวิชาภาษาไทยใน
ปัจจุบันจะไม่แยกการใช้ภาษา หลักภาษา และวรรณคดีออกจากกัน

การที่จะพัฒนาผู้เรียนให้สามารถใช้ทักษะทางภาษาทุกด้านได้อย่างมีประสิทธิภาพ
นั้น ต้องใช้กลวิธีหลายอย่าง หมายความว่าครูต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนหลาย ๆ
แบบให้เหมาะสม เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน โดยครบ
ถ้วน เรียกว่าเป็นการสอนภาษาไทยเชิงทักษะสัมพันธ์ (จิรภา ลิ้มเลิศเสถียร 2528 :
4) ควรให้นักเรียนได้ปฏิบัติจริงในเชิงภาษาไทย ไม่ใช่รู้แต่เพียงอ่านเข้าไปในสมอง แต่
ให้อ่านแล้วเอาไปเขียน เอาไปประพันธ์ หรือเอาไปร้อยกรอง ร้อยแก้ว เป็นเรื่องเป็นราว
ได้ สนับสนุนให้เด็กมีความกระตือรือร้น ให้เด็กได้มีกิจกรรม อันจะเป็นการเสริมสร้างนิสัย
ในการทำงานของเด็ก (กมล สุพรรณเสวี 2526 : 55) ในการเรียนการสอนนั้น
องค์ประกอบ 3 ประการคือ จุดมุ่งหมาย การเรียนการสอน และการวัดผลประเมินผล ถือเป็น
เป็นส่วนสำคัญในการศึกษาที่ต่อเนื่องเกี่ยวพันกันเสมอ จะขาดส่วนใดส่วนหนึ่งไม่ได้
โดยเฉพาะการวัดผลประเมินผล เพราะจุดมุ่งหมายสำคัญในการสอนคือ เพื่อเปลี่ยนแปลง
พฤติกรรมของผู้เรียนให้เป็นไปในแนวทางที่พึงปรารถนา และการวัดและประเมินผลการเรียน

เป็นเครื่องมือบอกให้ทราบว่าผู้เรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้
 เพียงไร (ชุมพร ยงกิตกฤต และ ประคอง กรรณสูต 2518 : 3) เนื่องจากภาษา
 ไทยมีคุณค่าที่แสดงความเป็นเอกลักษณ์ของชาติ และยังเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดวัฒนธรรม
 เป็นเครื่องมือในการสื่อสาร เป็นศูนย์รวมน้ำใจแสดงความเป็นคนไทย เป็นชาติไทย ทำให้
 เกิดพลัง ความรู้สึกเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เป็นเครื่องมือสื่อความรู้ ความคิด เป็นเครื่องมือ
 ในการศึกษาและแสวงหาความรู้ในสรรพวิทยาการสาขาต่าง ๆ (สุรวีก เพียรชอบ และ
 สายใจ อินทร์พรหม 2523 : 3 - 4)

ทั้งนี้การเรียนการสอนวิชาภาษาไทยจึงมีความสำคัญยิ่ง ถ้าต้องการปรับปรุง
 การศึกษาให้มีความหมายแก่ชีวิต ทั้งปรับปรุงการสอนภาษาไทยโดยเร็วที่สุด (บุญเหลือ
 เทพยสุวรรณ 2520 : 104 - 105) กระบวนการสอนวิชาภาษาไทยด้วยวิธีการที่
 เหมาะสมจะทำให้ภาษาไทยพัฒนาขึ้น โดยเหมาะสม ถูกทาง การพัฒนาการสอนให้มีคุณภาพ
 จะทำให้การเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในปัจจุบันบรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตรที่กระทรวง
 ศึกษาธิการ ใ้วางไว้ได้ แต่ยังมีปัญหาตกเตียง โต้แย้งกันอยู่เสมอเกี่ยวกับการเรียนการสอน
 ภาษาไทยในปัจจุบัน ไม่บรรลุจุดประสงค์ในการสอนตามเป้าหมายที่หลักสูตรใ้วางไว้ ความ
 ไม่สัมฤทธิ์ผลนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยสำคัญหลายประการ ทั้งในชั้นครู ชั้นนักเรียน ชั้นหลักสูตร
 และสภาพแวดล้อมที่ส่งผลกระทบต่อการใช้ภาษาไทย (สมพร มันทะสูตร 2526 : 5)
 บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2520 : 4) กล่าวถึงปัญหาการสอนภาษาไทยว่า "ภาษาของ
 เราจะพัฒนาอย่างน่าภาคภูมิใจ แต่การสอนในโรงเรียนไม่พัฒนา "ทันกาล" เลย นอกจากนี้
 นั้นปัญหาก็ส่วนหนึ่งอยู่ที่ใ้รับการสนใจจากศึกษานิเทศก์น้อย โดยเฉพาะในชั้นการใ้
 ความช่วยเหลือในเรื่องการจัดทำเอกสารประกอบการสอน การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร
 การจัดหาหนังสือเกี่ยวกับเพลง ไทย การสาธิตการใช้อุปกรณ์การสอนภาษาไทย ตลอดจน
 เทคนิคในการสร้างแบบทดสอบต่าง ๆ (จุไรรัตน์ หมั่นพงษ์สถาพร 2516 : 143 - 152)

ด้วยเหตุนี้ครูทุกคนจึงต้องมีความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่จะสอนเป็น
 อย่างดี ต้องสามารถประเมินผลการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร
 ครูต้องมีความสามารถในการสร้างข้อสอบ การวิเคราะห์ข้อสอบ การเก็บคะแนนระหว่าง
 ภาค และการใ้ระกัคะแนนในชั้นสุดท้ายของขบวนการประเมินผล (ประวิทย์ ชูศิลป์
 2524 : 9) รวมทั้งยังต้องมีแนวปฏิบัติใ้เป็นไปตามระเบียบการประเมินผลการเรียน

ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 อีกด้วย

หลังจากที่ประกาศใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 แล้ว ได้มีผู้ศึกษาค้นคว้า วิจัย หรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ เช่น ครูมีปัญหาในเรื่องคู่มือการประเมินผลการเรียนไม่เพียงพอ จากความรู้ในเรื่องระเบียบการประเมินผลวิธีเขียนข้อสอบให้ทันและเหมาะสม จากความรู้เกี่ยวกับการเขียนวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม (สุนาลี จันทร์ชลอ 2522 : 66) ในบางโรงเรียนครูไม่ได้ทำการประเมินผลก่อนเรียน เพราะไม่เข้าใจหลักการหรือต้องการสงวนเวลาไว้สอนเพื่อทดแทนจำนวนคาบที่คงใช้สำหรับทำกิจกรรมพิเศษ และในวันหยุดเทศกาลต่าง ๆ ในบางจังหวัดกลุ่มโรงเรียนกำหนดจำนวนครั้งให้สอบสำหรับการประเมินผลระหว่างเรียน บางโรงเรียนก็สอบกับคะแนนย่อยครั้ง โรงเรียนส่วนใหญ่ไม่ประเมินผลตามจุดประสงค์ และใช้วิธีประเมินผลโดยยึดจุดประสงค์เพียงบางรายวิชาเท่านั้น (กาญจนา รัชตะ โชโต และ เสาวคนธ์ อรุณรัตน์ 2526 :

68)

จากการสัมภาษณ์บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 เมื่อ 6 - 8 สิงหาคม 2527 ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ สรุปปัญหาการวัดและประเมินผลได้ว่า ครูขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล ครูไม่สามารถสอนและสอบได้ครบถ้วนทุกจุดประสงค์ กลุ่มโรงเรียนไม่ประกาศใช้จุดประสงค์การเรียนรู้อะไรที่เปิดเผยสอนภายในกลุ่ม ทำให้การประเมินผลไม่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ผู้สอนยังสอนโดยไม่มีจุดประสงค์การเรียนรู้อะไรที่เปิดเผยสอนนักเรียนที่มุ่งเน้นให้นักเรียนสอบเข้ามหาวิทยาลัย การทดสอบก่อนเรียนยังได้รับการปฏิบัติค่อนข้างน้อย อัตราส่วนคะแนนระหว่างภาคกับปลายภาคที่กลุ่มกำหนดไม่เหมาะสมกับสภาพของผู้เรียนในบางโรงเรียน ซึ่งอาจทำให้คอบยมาตรฐานลง ครูบางคนไม่เห็นความสำคัญของการประเมินผลเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน การวัดผลไม่ตรงเป้าหมายของหลักสูตร นักเรียนขาดความเอาใจใส่ในการสอบแก้ตัว (กรมวิชาการ 2527 : 7 - 17) ครูส่วนใหญ่ขาดความรู้ความสามารถในการสร้างเครื่องมือการประเมินผลตามจุดประสงค์ ขาดความรู้ความสามารถในเทคนิคและวิธีการวัดและประเมินผล เอกสารเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนมีไม่เพียงพอ และครูไม่เข้าใจวัตถุประสงค์ของการสอนซ่อมเสริม (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ 2529 : 12) การสอนซ่อมเสริมประสบความล้มเหลวเพราะครู

คนเกี่ยวข้องหลายรายวิชาไม่สามารถสอนซ่อมเสริมได้ครบทุกรายวิชา ครูผู้สอนไม่ปฏิบัติตามระเบียบการวัดและประเมินผลคือไม่สอนซ่อมเสริม ไม่สอนซ่อมแก้ตัว การสอบระหว่างภาค ควรประเมิน 3 ครั้ง แต่ต้องไม่น้อยกว่า 2 ครั้ง และสอบปลายภาค ทำให้ครูต้องใช้เวลามากในการเตรียมออกข้อสอบ จัดทำข้อสอบ และสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายในการจัดทำข้อสอบมาก ซึ่งเป็นปัญหาสำหรับโรงเรียนเล็กที่มีเงินน้อย นอกจากนี้ยังเสียเวลาเรียน-เวลาสอน การแก้ "0" "ร" และ "มส" มีปัญหาที่นักเรียนไม่มาแก้ตามกำหนดเวลา นักเรียนไม่จบหลักสูตร เป็นภาระกับครูผู้สอนและโรงเรียน เพราะไม่มีกำหนดเวลาหมดโอกาสแก้ แก้ "0" แล้วได้ "0" อีก ทำให้ครูต้องทำงานตลอดเวลา นักเรียนหยุดเรียนไปเป็นปี ๆ แล้วมาขอแก้ และครูผู้สอนย้ายหรือไม่ได้อยู่ในโรงเรียนนั้นอีกต่อไป (กรมสามัญศึกษา 2529 : 3 - 10)

ท้ายเหตุผลซึ่งที่กล่าวมาผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหา การวัดและประเมินผลทักษะการใช้ภาษาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยมุ่งศึกษาในชั้น การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยคาดว่า การวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยให้สัมฤทธิ์ผลยิ่งขึ้น ก็จะเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาวัดและประเมินผลทักษะการใช้ภาษาไทยให้เหมาะสมและสอดคล้องกับหลักสูตรได้ เพื่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยจะบังเกิดผลดีที่สุกต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูภาษาไทย เกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาวัดและประเมินผลทักษะการใช้ภาษาไทย ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในชั้น การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยนี้มุ่งศึกษาถึงความความคิดเห็นของครูภาษาไทย เกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาวัดและประเมินผลทักษะการใช้ภาษาไทย ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในชั้นการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน
2. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ครูภาษาไทยที่สอนวิชาภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 12 สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

ประโยชน์ของการวิจัย

1. เป็นแนวทางแก่ครูภาษาไทยในการปรับปรุงการเรียนการสอน และการวัดผล ประเมินผลทักษะการใช้ภาษาไทยให้สอดคล้องเหมาะสมกับหลักสูตร
2. เป็นแนวทางแก่นักบริหารการศึกษา นักการศึกษา ครูวัดผลประเมินผล และ ผู้ที่เกี่ยวข้อง โดยอาจนำเอาผลการวิจัยนี้ไปใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขการวัดและ ประเมินผลทักษะให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
3. เป็นแนวทางให้ศึกษานิเทศก์ในเขตการศึกษา 12 ทราบข้อมูลและปัญหาคลอก จนแนวทางการแก้ปัญหา ซึ่งจะช่วยวางแผนในการนิเทศการสอนเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล ทักษะการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยได้เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของครู
4. ส่งเสริมให้มีการวัดและประเมินผลทักษะการใช้ภาษาไทย ค่าเงินไปได้อย่าง มีประสิทธิภาพตามจุดมุ่งหมาย
5. เป็นแนวทางให้ผู้สนใจศึกษาเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน ทักษะการใช้ภาษาไทย ได้พิจารณาวิจัยให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

คำจำกัดความในการวิจัย

ปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหา หมายถึง ข้อปัญหาและวิธีการที่ใช้ในการแก้ปัญหา ซึ่งวิธีการนั้น ๆ สามารถที่จะปฏิบัติได้

การวัดและประเมินผล หมายถึง การกำหนดค่าของตัวเลขและการประมาณค่า ของตัวเลขเป็นความสามารถในการเรียนการสอนตามความมุ่งหมายของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอน ปลาย พุทธศักราช 2524

ทักษะการใช้ภาษาไทย หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาไทย คำนการ พัง การพูด การอ่าน และการเขียน